

Ve své poslední knize *La Nouvelle question juive* (z července 2007) odsuzuje G. Faye jak „revizionismus“, tak „odmítání“. Vysloužil si za to kritiku nejen Roberta Faurissona, slavného veterána mezi revizionisty, „nostalgiků“ Třetí říše, ale i vůdců některých francouzských, tradičně (monarchisticky či katolicky) orientovaných nacionalistických skupin. Faye, který má u „staré pravice“ vroubky už pro svůj evropský nacionalismus a vstřícný postoj k Rusku, svůj další „prohřešek“ proti „pravcovému kánonu“ vysvětluje: „Antisemitské a revizionistické postoje jsou dnes naprosto kontraproduktivní a nekonsekventní. Svoboda projevu v otázce holocaustu Evropu nezachrání.“ Faye také připomíná, že mnoho mladých rebelů vehnaly přímo do náruče islámu, momentálně největšího nepřítele Evropy. Ze stejného důvodu odmítá i ortodoxní francouzský antiamerikanismus.

Někteří odpůrci héliotizace národů a symbolického násilí, jehož se dennodenně (a beztrestně) dopouštějí masmédiá, se rovněž pokoušejí „holocaust-tabu“ využívat jako nástroje k prosazování svobody slova. Bohužel, okamžitá asociace s rasovou politikou Třetí říše, která s ní má sotva co společného, jejich snahy automaticky diskvalifikuje. Námitka, proč není trestné bagatelizování nebo „odmítání“ komunistických zločinů (i ve fr. univerzitním prostředí běžné), je samozřejmě namístě.

Antisemitismus není nemoc, jeho příčiny jsou – tam, kde není uplatňována filtrace poznání – až příliš čitelné, ale může se jí stát. Spojitost nenávisti, obdivu a lásky byla právě ve francouzské literatuře popsána mnohokrát. „Připisovat nyní židovské otázce význam gordického uzlu, jehož rozetnutím budou vyřešeny všechny problémy, před nimiž bílé národy stojí, je opravdu „nekorektní“ a vzhledem ke stavu věcí i anachronické“, tvrdí Faye.